

Ranařky

Autor: Mgr. Markéta Karpecká

Číslo: roč. 5, č. 2-5/2019

Rubrika: Doporučujeme

Klíčová slova:

recenze, knižní tipy, doporučení, ranařky, feminismus, pseudofeminismus

O knize

- Autorka: Jennifer Mathieu

Vivian je prostě poslušná, hodná holka. Není nijak profláklá drsňačka. Nepere se, nekouří, s kluky se moc netahá a vůbec, vlastně je mnohem krotší, než byla její máma v jejím věku. Bývalá členka punkové skupiny Riot Grrrl byla jiné kvítko. A všichni jsou moc rádi, že to Viv nezdělala. Jenže co když je potřeba se ozvat? Možná by bylo dobré najít v sobě trochu punku, trochu touhy po změně, vyburcovat z šedé podřízenosti sebe i ostatní. Protože to, co se na střední škole v East Rockportu děje, vlastně vůbec není v pohodě. Není v pohodě poslouchat debilní, sexistické narážky spolužáků, není v pohodě, že je školní fotbalový tým protežovaný na úkor všech ostatních, není v pohodě nespravedlivost třídního učitele a školního vedení a rozhodně nejsou v pohodě namátkové kontroly dívčího oblečení, které je považováno za příliš pobuřující jen proto, že odhaluje, že má nositelka vůbec nějaký tvar.

Zní vám to povědomě? Která žena není někdy znechucená z hloupých narážek svých kolegů? Kterou někdy nevytočily poznámky o tom, jak žena patří do kuchyně a jejím jediným posláním je být matkou; to, že si manžel ani nesklidí ponožky, ale skučí, jak bylo 8 hodin v kanceláři vyčerpávajících, je v pořádku? A co otravné pohledy do výstřihu, místo naslouchání tomu, co opravdu říkáte? Kniha *Ranařky* je první vlašťovkou pseudofeministického směru. Proč pseudo? Protože věci, které se v knize popisují, by měly být dávno absolutním základem slušného vychování. Zároveň naráží na běžné situace v životě většiny žen, které už pro nás jsou tak normální, že už si je ani neuvědomujeme. A opravdu se nejedná o podržení dveří, ale třeba o uznávání tělesné integrity a osobního prostoru každého člověka, o svobodu nosit, co chceme, bez toho, aby nás někdo urážel či ostrakizoval, o úctu ke každé lidské bytosti, o rozdíl mezi tím neříkat dívkám co dělat, aby je někdo neznásilnil, ale naučit potenciální násilníky, aby neznásilňovali.

A tak se Vivian vzbouří a vydá vlastní feministický časopis *Ranařky*. A sama netuší, co tím vlastně rozpoutá. Není totiž sama, koho všechny tyto věci pěkně štve, a díky jejím protestním akcím, které spolu s fanziny šíří, se najednou dívčí komunita semkne a najde společný hlas. Tahle jiskra zažehla plamen revoluce a Vivian se nestačí divit, co všechno najednou o sobě i o svém okolí zjistí. A nakonec dokonce najde cestu i ke své mámě, v níž znovu probudí tu, již bývala předtím.

Může se zdát, že *Ranařkám* chybí literární kvality v důsledku na první pohled možná kontroverznímu vyznění. Opak je pravdou. Kniha je čtivá a rychle odsýpá, postavy jsou velmi lidské a čtenář se s nimi může dobře ztotožnit, s jejich strachy, pochybami i vším ostatním. A díky tomu může téma zpřístupnit a otevřít i chlapcům a vůbec všem, kteří možná kvůli nedostatku informací mohou mít pocit, že ženské zbytečně vše dramatizují. Knihu doporučuju všem, kteří mají odvahu podívat se na věci trochu jinak a zamyslet se nad tím, jak svět a my v něm vlastně fungujeme.

Zdroj:

MATHIEU, Jennifer. Ranařky. Vydání první. V Praze : Paseka, 2019. 334 stran. ISBN 978-80-7432-996-8.

KARPECKÁ, Markéta. Ranařky. *Impulsy: Inspirace, náměty a trendy dětského čtenářství* [online]. roč. 5, č. 2-5/2019 [cit. 2020-01-20].

Dostupný z WWW: impulsy.kjm.cz/impulsy-clanek/ranarky.
ISSN 2336-727X.